

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מביאלא

פרשת צו

ובכן מברואר היטב, הפסוק "צו את אהרן ואת בניו לאמר, זאת תורת העולה וגו'".
ופירש רש"י [על פי תורת כהנים]: "אין צו' אלא לשון זרוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון: ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס". והמפרשים נתקשו בזה, איך שייך גבי אהרן כהנא קדישא שיצטרך זירוז, מחמת חסרון כיס של דבר מועט.

אלא שצריך הכתוב לזרוז בשביל קיום העבודה ורושם שפע המצוה מיד ולדורות, "במקום שיש חסרון כיס" דווקא. כי החיסרון כיס וחסרון הגוף המתוקן - מפריע מאד בתוצאות תכלית המצוה, ואין עושה המצווה פועלת את פעולתה הנכונה, ולכן יש להקפיד בעשיית המצוה בכיס ונרתיק טוב ומתוקן, שיהיו מתוקנים דרכיו ונאים מעשיו, ובמידות טובות וישרות. וכן בעשיית המצוה עצמה יעשה בשיתוף איברי הגוף בפועל, וכמו שכתב בחלקת יהושע, ביגיעת הגוף ועשייתו בפועל, ובזריזות האיברים, לא בכובד ועצלה, ובזה תאיר המצוה ותזרח ותיחקק ההשפעה בלבו ותתקיים בעולם "מיד ולדורות".

תיקון המידות פרק ג'

בחסרון כיס - אין פעולת המצוה תעשה את פעולתה

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוא העלה וגו' (ו ב)

תיקון המידות וקדושת הגוף, הם הכיס והנרתיק המחזיק את הנשמה, שתתקיים הקדושה הרוחנית באדם, כמו שכתב בשה"ק הנועם אלימלך [צו], וז"ל: "האדם העובד את השם יתברך ברוך הוא, צריך לעבוד בזריזות ובמדות טובות. אבל העובד את השם יתברך בעצלות ובדוחק, שלא ברצון, אזי הרי הוא חסר הגוף, שאין לו גוף, שהוא כמו כיס ונרתק להנשמה. וזה שרמז רש"י: 'ביותר צריך לזרוז במקום שיש חסרון כיס', דהיינו שעובד בעצלות כנ"ל". עכ"ל.

מדברי קדשו למדנו, שבשני אופנים יש חסרון כיס שחסרה הנשמה והמצוה כיס ונרתיק, שאין לו גוף. או כאשר יש בו מידות רעות, או אף כשעובד השם יתברך - עושהו בעצלות ובדוחק לא בזריזות. שאין עושה עבודת השם יתברך ברצון, רק מחמת שמוכרח לצאת ידי חובתו - יש בעבודתו "חסרון כיס", שהוא חסרון גוף..

במעשה בשוגג. והירהורים תמידים פוגמים באדם יותר מעבירה עראית במזיד, מכיון שהם משרישים את השורש ומכניסים היסוד לעשות עבירה במזיד ובשוגג. ומי שאין לו הירהורי עבירה לא יתכן שיכשל בעבירות, ואין צריך לומר לעשות עבירות במזיד. ..

אמנם לפי מה שכתבו הראשונים שעבירה אפילו בשוגג פוגמת בנשמתו ומשאירה בו רושם בשורשו, אם כן על שגגה נמי צריך כפרה.

על כל פנים מה שגרם שח"ו יעבור העבירה, ויכשל בשוגג, הוא על פי רוב משום שהיה מהרהר בעבירה, וברצונו היה לעשותו, אלא שהתבייש מחבירו והוריו וסביבתו. ולכן מכיון שכבר נפגם על ידי ההירהורים, נכשל בפועל בשוגג.

ואמנם הירהורי עבירה הם הגורמים לפגמים לנזקים בנשמתו וגופו, לפעמים יותר מעבירה ארעית במזיד. ולכן "במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת", דעל פי רוב סיבת קרבן עולה הם הירהורי עבירה שגרמו לחיוב הקרבן.

ומעשה היה בהחתם סופר זצלה"ה שפעם אחת נתפס בחור משיבתו במעשה אשר לא יעשה. ונזף בו החתם סופר קשות. וניסה הבחור להצטדק לפניו, ואמר לרבו שחישב את צעדיו, ועשה המעשה באופן שלא יעבור כל כך על איסורים ממש. וכששמע זאת החתם סופר הרחיקו לגמרי משיבתו.

והיינו, שעבירה שנעשית במודע ומתוך מחשבה תחילה, קשה הרבה יותר מעבירה שנכשל בה על ידי התגברות פתאומית של

שורש החטאים באים מן המחשבה

זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת לפני ה' קדש קדשים הוא. (ו' יח)

וצריך להבין דהרי חטאת באה על חטא, מה שאין כן עולה. ומדוע "במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת". וכתב על זה בסה"ק נועם אלימלך .. עיי"ש אריכות דבריו.

ונראה לבאר באופן אחר קצת, דאף שוודאי חטאת חמורה, שבאה על עבירה ממש - מכל מקום נראה, דבפנימיות, עולה שבאה על הירהור הלב, שהיא שורש החטא - חמורה מחטאת. וכמ"ש במדרש [ויק"ר ז ג] "אמר רבי שמעון בן יוחאי: לעולם אין העולה באה אלא על הרהור הלב. א"ר לוי: מקרא מלא הוא [יחזקאל כ] והעולה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אומרים" וגו'.

ובגמרא יומא [כט.] "הרהורי עבירה קשו מעבירה. וסימניך ריחא דבישרא". לכן בכח ההירהורים ח"ו להזיק יותר. על דרך שאיתא בגמרא עבודה זרה [מה:]: "תניא ר"א אומר: מנין לעוקר עבודת כוכבים שצריך לשרש אחריה, תלמוד לומר ואבדתם את שמש" וכו'.

והיינו, שאם אין עוקרים השרשים של העבודה זרה, אזי היא צומחת ח"ו שם מחדש. ורק אם משרשים אחריה ועוקרים השרשים, אינה צומחת מחדש.

ואמנם אפילו עבירה בשוגג פוגמת הנשמה. כי נקראת עבירה, וצריכה לכפרה חטאת. ואף שהיה שוגג ולא מזיד. ונאמרו בזה כמה טעמים. ובפשטות צריך לומר שאם לא היה מהרהר בעבירה לא היה נכשל

ולא צייתה אכילתו לשני ימים ולילה כשאר קדשים קלים. ובאר הספורנו, כי על ידי ריבוי הלחם, ומיעוט זמן אכילתו, מתפרסם הנס ביותר. וז"ל: "ברבות הלחם, יתפרסם הנס לאוכלים רבים".

וגם בספר העמק דבר הוסיף בענין זה. ז"ל: "ומטעם זה ריבה הכתוב בלחם ומיעט בזמן אכילת תודה מכל שלמים, היינו כדי שיהיה מרבה ריעים לסעודה אחת ביום הקרבה, ויהי ספור הנס לפני רוב אנשים..."

כי בהתאסף ידידים ואוהבים יחד בסעודת מרעים, ניתן להודות ברבים להשם יתברך על כל חסדיו. ומעתה מובן היטב, ענין סעודות המרעים בשירות ותשבחות להשם יתברך, אשר התקין הבעל שם טוב לתלמידיו ולכל ההולכים בדרכיו. כי ענין הסעודה בשירות ותשבחות כבחנינת קרבן תודה ממש, ומאחר ו'עכשיו שאין בית המקדש קיים, שולחנו של אדם מכפר עליו', ולפיכך יש לקיימו כדרך אכילת 'קרבן תודה' בריבוי ידידים ואוהבים, להרבות שבחו יתברך.

רב כחה של סעודת ידידים, עד כי נחשבת היא לסעודת מצוה, לענין אכילת בשר בתשעת הימים. ויש המתירים בה אף שתיית יין בתשעת הימים, כמובא מהרה"ק בעל 'תולדות אדם' עם ה'רמתיים צופים'. [שבקשו לערוך סעודה בבשר ויין בתשעת הימים, בעת שנפגשו אחר שנים שלא נתראו. ואמנם ה'תולדות אדם' לא הסכים לסעודה עם יין, אך הסכים לסעודה בבשר], ובהיותה סעודת מצוה, ניתן לפעול בכחה רפואות וישועות, כמובא מהרבי ר' זושא שציוה בעת חוליו, לעשות סעודה. והיה

היצר הרע. כן היא דעת החתם סופר הק'. ובדומה לזה מובא בסה"ק מעשה עם הרה"ק מברדיטשוב וצללה"ה.

שב"פ פורים דמוקפין, תשס"ה
הובא במנבש"ט פורים עמ' קסא

טעם ריבוי לחמי קרבן תודה - ומיעוט זמן אכילתם

אם על תודה יקריבנו וְהַקְרִיב על זְבַח התודה חלות מצות וגו'. (ז יב)

לפיכך אנחנו חייבים חובה כפולה ומכופלת, להודות ולהלל להשם יתברך, על רחמיו והצלחתו 'בכל עת צרה וצוקה'. לא רק בהצלה טבעית בדרך טבע העולם, אלא אף בדרך של 'ניסין ונפלאותיך', ניסים גדולים ומופלאים מאתו יתברך, בכל עת, שעה ורגע. וכבר אמרו במדרש [דברים ובה ב]: "אמר ר' מאיר, על כל נשימה ונשימה שאדם מעלה, חייב לקלס את יוצרו. מנין, שנאמר [תהלים קג] כל הנשמה תהלל י"ה". ע"כ. ועל ידי הודאה זאת ממשיכים עוד ועוד מחסדי השם יתברך, ומשפיעים ברוחניות, בגשמיות, ובכל העינים לטובה, גם בדורות נמוכים, שפלים וחשוכים כדורנו, דור עקבתא דמשיחא.

והזמן הראוי והמוכשר להלל ולהודות לקב"ה על חסדיו התמידיים ברבים, יתכן בעת הסעודה בחברת בני אדם, שבה ניתן להודות ברבים לקב"ה. כמבואר בספורנו [ע"ה ויקרא ו ז] טעם הבאת 'לחמי תודה' רבים עם קרבן התודה, על אף זמן אכילתם המועט - ליום ולילה בלבד. כמו גם טעם מדוע מיעטה התורה זמן אכילת התודה,

מהני כח מיוחד זה של 'סעדני ואושעה',
ודאי וברור כי נצרכים אליו ישראל לעת
הזאת, עת עקבתא דמשיחא. אשר נתבאר כי
הם המשנים והמחליפים לימות המשיח.
שלהנו של אדם מכפר פרק יא

מפרש הפסוק [תהלים קיט] "סעדני ואושעה",
עשו סעודה בשביל שאושע ממחלתי. כי
כל סעודת מצוה בכוחה לפעול ישועות,
להגן על בני ישראל משונאיהם, ולאבד את
כל אויביהם והקמים עליהם. ואם לרפואה

תורת רבוה"ק

ואש המזבח תוקד בו. (ו ב)

כתב מרן החלקת יהושע זי"ע: "אומרים בשם אדמו"ר הרבי (שליט"א) [האמרי אמת זצללה"ה] מגור,
"ואש המזבח תוקד בו" - שאש המזבח תוקד בכהן ויתלהב לעבודתו יתברך שמו".

כל אשר יגע בָּהֶם יקדָּשׁוּ. (ו יא)

מרן היהודי הקדוש מפשיסחא זי"ע היה מרגלא בפומיה תמיד לומר "כל המחובר לטהור הרי הוא
כמוהו", (כלים יב ב). והקשה לו תלמידו הרה"ק רבי בונים זצ"ל: אם כן לקתה מדת הדין, היתכן זאת
שיתדמה לצדיק אשר עבד הבורא ברוך הוא כל ימי במסירות נפש בכל העניינים וכי בשביל שהוא מחובר
לטהור נעשה טהור כמוהו.

והשיב לו רבו היהודי הקדוש זצ"ל: שאין זה עול כלל חס ושלום, כי להיות מחובר לטהור הוא יותר
עבודה מלהיות טהור בעצמו, עכ"ל. ושפתי פי חכם חן. (פרשת נח עמ' ח) וברמצים צופים אחר שכתב
זאת, הוסיף: ומי שהיה רגיל אצל הצדיקים האמיתים יודע ומבחין דבריו הקדושים הללו...

דברות קודש - ליארציט דמרן הרה"ק ממעזריטש זי"ע א
שאמר מרן אדמו"ר שליט"א בשבוע זה, אור לי"ז אדר ב' - תשפ"ד

המזריטשער היה בבחינת יסוד צדיק בשבעה נעלם שלא ראו עליו כלום, אבל בעיקר בדברי תורה שלו
שמ ראו אותו בגלוי שלא הסתיר עצמו שם.

וצריך כל אדם לגלות את המצוות שלו שנעשו כבר שהם בחינת נעלם, לבדוק ולחשוב ולחשבן האם מה
שעשה היה בכוונה ובצורה הראויה או לא,
וכן בהווה מה שעושה, ומה שעתידי
לעשות יהיה בכוונה ובצורה הראויה
ביותר. כמו בשידוך שצריך שיהיה חיבור
בין הצדדים, כן צריך האדם לקשר מה
שעושה בין בעולם הזה ובין לעולם הבא,
בכוונתו שיהיה באופן היותר טוב לכלל
ולפרט, כן ביאר בחלקת יהושע.

ויעזור ה' שנוכל לקיים את המצוות
כראוי לכלל ולפרט, בזה ובבא, ולגלות את
כל המצוות שאנו עושים באופן היותר
טוב. (תמצית הדברים, ע"פ הבנת הכותב בלבד)

הפצת הגליון נתנם ע"י אחד מבני החבורה
לעילוי נשמת מרן
הרה"ק רבינו יעקב יצחק זצ"ל זיעוב"י
מביאלא

בעל 'דברי בינה' ו'ישירי לב'
בן מרן רבי נתן דוד זצ"ל משידלובצא
נלב"ע בליל כ"ג אדר ב' תרס"ה